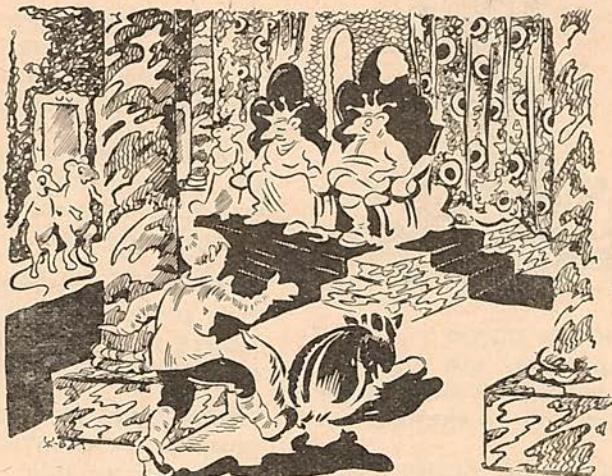

— Бумъ, — гръмнала като страшна бомба главата на котарака и той се простираше мъртвъ на пода.

— Смърть на магьосника!.. Ураа!.. Загина магьосника! — гръмнали изведенажъ стотина гласове около бедното момче...

То се обърнало и още повече се смяяло... Вместо мишките, сега се явили истински човѣци: музиканти, придворни, слуги, царь и царицата. А предъ всички най-близу до него стояла усмихната и щастлива прекрасната царкиня.

Царь се приближилъ къмъ бедния момъкъ, поздравилъ го любезно и му казалъ:

— Ти си нашиятъ спасител. Ти уби най-злия ни врагъ, страшния магьосникъ, които отдавна омагьоса двореца и всички настъп. Превърна ни въ бѣли мишки, защото не се съгласихъ да дамъ дъщеря си — царкинята — за негова жена. Много години той дебнѣше да се вътъкне въ двореца, но не успѣваше. Сега кой ли му отвори вратата?

— Азъ съмъ виновенъ, царю, — извикалъ бѣрзо момъкътъ. — Азъ забравихъ да затворя!

— Ти си нашиятъ спасител, ти не си виновенъ... Ти ни избави отъ злата магия! Кажи каква награда желаешъ?

— Ехъ, — казалъ бедниятъ момъкъ, — ако азъ наистина съмъ спасиль царкинята и ако тя ме обича, бихъ се оженилъ за нея.

— Браво, юначе, — извикали царь и царицата. А царкинята се изчерила, усмихната се радостна, доближила се до момъка и му казала:

— Ти два пъти ме спасяваши. Азъ те обикнахъ заради доброто ти сърдце!.. Съгласна съмъ.

Следъ това въ двореца настанала такава веселба, такива радостни викове гръмнали, че близкиятъ градъ се смяялъ.

На сутринта се пръснала новината: господарътъ на запустѣлия дворецъ се завърналъ отъ далечно пътуване. Въ двореца празнуватъ сега сватбата на царската дъщеря съ чуденъ юнакъ, който я спасилъ отъ смърть...

Преведе: Свѣтославъ Балкански